

Sygn. akt V CSK 14/15

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa J. L.
przeciwko A. P.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 13 sierpnia 2014 r., sygn. akt I ACa 790/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 480,- (czterysta
osiemdziesiąt) złotych z tytułu zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 sierpnia 2014 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił apelację powoda J. L. od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 17 lutego 2014 r., którym oddalone zostało powództwo J.L. o naruszenie jego dóbr osobistych, na skutek braku bezprawności zachowania po stronie pozwanej A. P.. Oddalając apelację powoda Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne i oceny prawne Sądu Okręgowego, wskazując w szczególności na nieskuteczność zarzutu nieważności postępowania.

W skardze kasacyjnej pełnomocnik powoda zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 328 § 2 w związku z art. 227 i art. 391 § 1 k.p.c. przez pominięcie, że Sąd pierwszej instancji nie wziął pod rozwagę zeznań wskazanych świadków oraz treści e-mail'a kolejnego świadka odnośnie do zmiany formularza sprawozdania w roku akademickim 2010/2011, co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania a następnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego. W odpowiedzi na skargę pozwana wniosła o odrzucenie skargi, jako niedopuszczalnej, ewentualnie jej nie przyjmowanie, a także jej oddalenie z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi pełnomocnik powoda podniósł oczywistą jej zasadność. Miała ona wynikać z nie zastosowania przy orzekaniu art. 328 § 2 w związku z art. 227 i art. 391 § 1 k.p.c. i polegać na pominięciu przez Sąd całości materiału dowodowego w sprawie, czyli tych dowodów, o których jest mowa w zarzutach skargi. Zdaniem skarżącego przez pominięcie tych dowodów sąd apelacyjny nie dokonał stosownego rozważenia stawianych zarzutów apelacyjnych, a co za tym idzie, mogło to mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

W orzecznictwie i doktrynie od dawna jest utrwalony pogląd, w jakim wypadku może być skuteczne powołanie się w skardze kasacyjnej na naruszenie tych przepisów prawa procesowego, które zostały podniesione przez pełnomocnika

powoda. Chodzi mianowicie o kardynalne braki uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji, z którego nie można byłoby wywieść, czym kierował się sąd rozstrzygając o zasadności lub niezasadności apelacji (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1998 r., III CKN 392/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83 oraz z dnia 22 maja 2003 r., II CKN 121/01, nie publ.). Wprawdzie postępowanie apelacyjne jest rozpoznawaniem sprawy od nowa, ale co do zasady, w zakresie zaskarżenia (art. 378 § 1 k.p.c.), więc sąd drugiej instancji bada i weryfikuje, jeśli to zasadne stan faktyczny ustalony przez sąd pierwszej instancji na podstawie przedłożonych dowodów, a następnie dokonuje oceny prawnej (por. uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 55 i powołane w niej orzecznictwo). Jednak to nie znaczy, że jest obowiązany dopuścić wszystkie środki dowodowe, które przedkładają strony, zwłaszcza jeśli na podstawie przeprowadzonych już dowodów można prawidłowo ustalić stan faktyczny. Musi się zatem dowieść w skardze kasacyjnej od niekorzystnego dla strony orzeczenia i we wniosku o jej przyjęcie, że pominięcie części materiału dowodowego było bezpodstawne i ta bezpodstawność jest oczywista, jeśli wniosek opiera się na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 1999 r., I CKN 504/99, OSNC 2000, nr 1, poz. 17; wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2006 r., II CSK 136/05, z dnia 13 sierpnia 2008 r., I CSK 83/08 oraz z dnia 12 czerwca 2013 r., II CSK 634/12, nie publ.).

Według tego ocenia się także naruszenie art. 328 § 2 k.p.c., dotyczącego treści uzasadnienia orzeczenia sądu apelacyjnego, a więc nie samego postępowania, tylko motywów rozstrzygnięcia, które oczywiście powinny być pełne, a więc odpowiadające na wszystkie zarzuty apelacji. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny stwierdził od razu w pierwszym zdaniu, że obszerność zarzutów podniesionych w apelacji nie wystarczy, aby dostarczyć potrzebnych argumentów na ich poparcie, zwłaszcza jeśli brakowało merytorycznej argumentacji. Następnie Sąd wykazał bezpodstawność tych zarzutów, dotyczących również art. 328 § 2 w związku z art. 227 k.p.c. oraz wiążącego się z nimi art. 233 § 1 k.p.c. Uzasadnienie w tym względzie jest logiczne, zgodne z zasadami wiedzy prawnej oraz z doświadczeniem życiowym. Nie można również pominąć tego, że sąd ma

prawo do swobodnej oceny dowodów, co nie oznacza dowolności, ale takiej w niniejszej sprawie nie można się dopatrzeć, zwłaszcza wobec nie podniesienia przez skarżącego zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego, na których podstawie zostało wydane rozstrzygnięcie oddalające powództwo.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie sprawy do rozpoznania jest niezwykle lakoniczne i pominęło utrwalone orzecznictwo, wskazujące od dawna, co oznacza oczywista zasadność skargi, w szczególności, że zarzucane naruszenia przepisów postępowania muszą mieć postać kwalifikowaną. Chodzi bowiem o nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna wobec prawomocnego już orzeczenia sądowego. Pełnomocnik powoda pominął wszystkie wskazówki doktryny i orzecznictwa odnoszące się do oczywistości skargi (por. przykładowo postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13 i z dnia 11 lutego 2015 r., V CSK 413/14, wszystkie nie publ.), skupiając uwagę głównie na podważaniu ustaleń faktycznych i ocenie dowodów, co jest wykluczone z podstaw kasacyjnych, a Sąd Najwyższy jest z założenia związany ustaleniem faktów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało uznać nie spełnienie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu. Rozstrzygnięcie o kosztach zapadło na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.